

altsaa givet mig Ret. Det er det, som alle have sagt, at en almindelig Lovhjemmel ønsker man ikke at give den højtærede Minister. Man ønsker at komme til en Drøftelse med ham i et Udvalg om, hvorledes man maaske kan imødekomme Havnevæsenets Interesser, saa vidt som disse Interesser falde sammen med den almindelige Trafiks.

Til Slutning skal jeg sige til den højtærede Minister, at jeg meget vel forstaar, hvorfor han er saa vred paa mig. Det er for den Historie sidst med Automobilet. Hvad kan jeg gøre for, at den højtærede Minister den Gang kørte for hurtigt til Vordingborg, og var saa glad over det, at han, da han kom til Nykøbing, udfoldede en saa stor Veltalenhed. Jeg er virkelig ikke i Stand til at standse den højtærede Minister i „den ham egne Veltalenhed“.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Til det ærede Medlem, der talte sidst (Brandes) skal jeg kun sige, at hans første Tale ikke blot gik ud paa dette at søge det foreliggende Lovforslag begrænset til det Omfang, hvori Havneraadet havde tilraadet at gennemføre Foranstaltningen. Han indledede nemlig sine Bemærkninger med at sige, at han var enig med det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), altsaa sluttede han sig til hans Betæneligheder ved overhovedet at gaa til Ekspropriation, men derved gik det ærede Medlem jo meget længere bort fra Forslaget, end Havneraadet havde gjort, og end det blev antydet af det ærede 10de kongevalgte Medlem, at han kunde gaa. Det var dertil jeg sigtede med den Udtalelse, jeg fremkom med, den vedrørte ikke i og for sig den Stilling, som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds indtog overfor Forslaget, saa meget mindre, som det sidstnævnte ærede Medlem jo ikke gennem sin politiske Stilling har sat sig i det Forhold, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds gennem sin Tilslutning til det radikale Venstres Program og Odense-Programmet, maatte antages at have sat sig i til det almenes Interesser, ogsaa, hvor disse komme i Strid med de private.

Overfor det ærede 2det Medlem for 2den Kreds skal jeg kun fastholde den Henvisning, jeg fremkom med før, til det vide Omfang, hvori man lægger Ekspropriationen til Jernbaneanlæg i Regeringens Hænder. Det maa dog vel være klart for enhver, at naar man ikke betænker sig paa at give Regeringen Bemyndigelse til

at ekspropriere alle de Ejendomme, over hvilke den ønsker at føre en Jernbanelinie, f. Eks. fra Vigerslev til Køge, som jo kan afvige en Fjerdingvej eller mere til de forskellige Sider, og hvor der kan være Tale om at lade mangfoldige Ejendomme ligge og tage andre, saa er det mærkeligt, at man betænker sig paa at give Ministeren Bemyndigelse til at ekspropriere de Bolværker, som ligge op gennem Havnen fra Kalvebodstrand til dens nordre Ende. At det er en langt mindre Frihed, der her er Tale om, end den, der gives ved Anlægget af en hvilken som helst Jernbanelinie, forekommer mig ikke kan være tvivlsomt. Selvfølgelig erkender jeg, at man altid, naar man gav Ekspropriationstilladelse, er gaaet ud fra og har knyttet den til et vist bestemt Øjemed. Man har ikke i Almindelighed givet nogen Minister, saa vidt jeg ved det, Ret til at ekspropriere, hvor han vil, og til hvad han vil, men naar Øjemedet er givet, saa har man givet Ministeren stor Frihed i Gennemførelsen af de Foranstaltninger, som kræves for at naa dette Øjemed, og det er ogsaa det, og kun det, som her er Tale om. Øjemedet er at lette Benyttelsen af Københavns Havn, at spare de private Skibsejere for de Ulemper og de ofte betydelige Bekostninger, som Benyttelsen af Havnen nu kræver, og som der ikke er Grund til vedblivende at bebyrde dem med. Det er det, Havneraadet, Havnekaptajnen og Ministeriet have Øje for, men som det ærede Medlem ganske vist ikke synes at kunne se. Det skulde ellers ikke synes at ligge fjernt at faa Øje for disse Ulemper, naar man betænker, at Forholdene for Øjeblikket ere saaledes her i Havnen, at et Skib, der kommer herind, kan komme til at ligge ved 2—3 Bolværker, inden det faar sin endelige Plads, og kan altsaa komme til at betale Bolværkspenge 2—3 Gange. Det er ikke blot Ulejligheden, men det er ogsaa Udgifterne, som Skibsejerne tidt bittert have følt og jo ogsaa ville komme til at føle i Fremtiden, men som dette Lovforslag altsaa tilsigter at bortfjerne.

P. G. C. Jensen: Maa jeg blot gøre den Bemærkning, at naar der gives en Lov om Anlæg af en Jernbane, er det aldeles ikke Ministeren for offentlige Arbejder, der faar det mindste at gøre med, hvilke Ejendomme mellem de to Endepunkter der skal tages dertil. Det er Ekspropriationskommissionen, der bestemmer det, det er altsaa den, der eksproprierer,